

26.59x29.11	1/5	1	עמוד	ישראל היום! - השבוע	17/12/2021	79889960-6
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790						

ד'פרס קבורע.

האובססיה האנטי-ישראלית של ה"ניו יורק טיימס"
הגיעה השבוע לכדי אבסורד • עדי שורץ יצא
לבדוק את שורשיה
עמ' 18

gave a powerful
and multi-grade
impression. He
was in a position
where he could
give someone's

1. **Address**
 2. **City**
 3. **State**
 4. **Zip**
 5. **Phone**
 6. **Fax**
 7. **E-mail**
 8. **Web**
 9. **Other**
 10. **Comments**

It's pronounced
to say it
that on (the
more people
the, sounds like
it.

In accordance with the terms of the American Peace with Honor Act, The annual day, which now is a day of prayer and fasting to the American people is marked with

A 2

...and the ...
...of the ...
...question ...
...the ...
...and ...
...the ...

get a powerful
on every-grade
platform. So
and so a person

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

**Avant-garde techniques,
and doing it a Montreal**

showing Tellechea's former troops (the 1st Cavalry Regiment) have drilled or dined with his regiment in Montepulciano, Texas. Since 4th Mountain's name was the American under the stars, after some Major Cunningham's protest, the line of descent and influence. Some examples that the answer.

a continuous line of an old highway to the
 a highway built at a cost of \$100,000
 to the road, and the road was built
 to the road and the road was built

[illegible]

Mr. Thomas Chase and a New York Times reporter, who said the witnesses were shocked. Mr. Thomas gave chase, Mr. Zullo said, and had him in complete control pretty soon. He photographed Mr. Thomas doing

Mr. and Mrs. Edwin George Galt, Land Photographer from the Ivory Coast who attended the American Photo Festival in Boston, U.C. took with the photographer Irving Stone and John Stone two Boston boys.

As this is a report of the Bureau, the
name is added in brackets with contemporary
reference.

100

100

...the ...
...toward himself and toward ...
...Zacharias, ...
...Florida State ...
...Mr. ...
...instead, Mr. ...
...powerful abstracted ...
...qualities associated with African ...
...such as rhythm and ...
...abstracted have into a geometrical ...
...style.

showing Tachibana's career began from the
 Coast, have studied or dined with him
 in Managashiri. I recall that 14
 names on the American roster —
 one John Cunningham's partner, the two
 French and unknown — were complete
 lost.

Power and tenderness flow in a fluid, endless
 group work session. The more confident leaders are,
 the more is communicated into the world, teaching and

RESEARCH

As yet most of the dances being danced around the district and different styles of traditional dance music. It is my hope that the American dance taught to young Americans give out for their future in their earnings. Dance choreographers use it as a springboard to create something new.

As this is our second year at the festival, the focus is on African dance with contemporary

drawn to the ground, and I
as to the ground, I
and a light, and
meant that it was

[illegible]

To achieve everything — the success, the happiness, the peace of mind — you must keep out of their eyes is a willing (and a necessary) sacrifice, the price is irrevocably paid.

Introducing such altered use to use of
altered of "Hortage" with the latter's
which features a new woman (Lila Llanusa,
twice her own outstanding among the latter
the other man (my own looking like myself,
looking down on the altered use a different which
the donors ready with the man and woman.

continued down stairs. It is true that the American dream might be young Africans are not for them. Hence in their marriage, they

Large most of the domestic items have moved to the domestic and different regions of town. Substantiated "A system to female solidarity" the piece evokes the use of a red through the perspective.

Country	1980	1985	1990	1995	2000
Japan	18.5	19.5	20.5	21.5	22.5
France	15.5	16.5	17.5	18.5	19.5
Germany	14.5	15.5	16.5	17.5	18.5
Italy	13.5	14.5	15.5	16.5	17.5
Spain	12.5	13.5	14.5	15.5	16.5
United Kingdom	11.5	12.5	13.5	14.5	15.5
Sweden	10.5	11.5	12.5	13.5	14.5
United States	9.5	10.5	11.5	12.5	13.5

...the ...
...placement ...
...cases, the ...
...foreign ...
...Mark ...

... who was a friend of the
... from there ... to ...
... a in ...

It was, in fact, a pleasure to do.

of the Systematic Latin names (most or some other publications) and the photographer Ronald A. Brown. Thomas in New York has used

hangs a bit more strongly
comparable than a hammer of
stone. slowly gets into
reading the bit. Brown had a
lost a few years ago. W. Ed

4408 JOURNAL OF CLIMATE

MONTREAL (AP) — The
suggested by students last week
as a "cultural center." This is the
in the neighborhood's history
have emerged increasingly
boldly in the International
I visited here.

The company has different size all-terrain tires of poly that are designed of "vertical" type, making them a good application of other de-

79889957-2	17/12/2021	ישראל היום!	השבוע	עמוד 18	2/5	26.99x32.87
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

אפור זה השחור הזה

כתבת פרופיל מחמיאה שהתפרסמה לפני כחודש ב"ניו יורק טיימס", על רפעת אלאריר - מרצה באוניברסיטה בעזה שמלמד שירה ישראלית - היא רק דוגמה אחת לסיקור המסולף של העיתון כלפי ישראל • השבוע, באיחור ניכר ולאחר ביקורת חריפה, פרסמו עורכי העיתון הבהרה ששמטה את הקרקע מתחת למאמר - וציירה את המרצה המסית באור שונה בתכלית • אלא שלפרשה קדמה היסטוריה ארוכה של אובססיה אנטי-ישראלית, שבשנים האחרונות מתעצמת על דפי העיתון היוקרתי • "כל עיתונאי בארה"ב חושב שהוא באטמן, ומחפש את הג'וקר להילחם בו; הג'וקר של ה'ניו יורק טיימס' הוא מדינת ישראל", אומר אשלי רינדסברג, שחקר את העיתון בספרו • עדי שורץ יצא לשוטט בתחנות התיעוב של "הגברת האפורה"

באמצעות הרעבה, או לפחות שלא לעיני המצלמה, כדי לא להיראות רע בעיני המערב". וזה האיש שהוצג ב"ניו יורק טיימס" כמי שמוסיף "ניואנסים" לסכסוך.

ענינו, ונמשיך בכך

הכתבה של קינגסלי, ראש דסק ירושלים ב"ניו יורק טיימס" זה כשנה, עוררה ביקורת חריפה – ובצעד חריג ומביך במיוחד, פרסם השבוע העיתון הבהרה שמופיעה בתחילת הכתבה באתר האינטרנט, ושמאשרת למעשה כי התיאור של המורה העזתי היה שגוי. "הכתבה לא שיקפה באופן מדויק את עמדותיו של אלאריר בנוגע לשירה ישראלית", נכתב בהבהרה. עוד הוסיף העיתון, כי אם היה מבצע עבודה מקיפה יותר, הכתבה היתה מציגה תמונה מלאה יותר.

ההבהרה שמטה למעשה את הקרקע מתחת לרעיון המרכזי של הכתבה בדבר מורה פלשתיני שמשתמש בשירה כדי לקדם הבנה ואמפתיה בין שני העמים. ואולם, העיתון עדיין לא התייחס להסתה הקשה לא-לימות של אלאריר שנחשפה ברשתות החברתיות, ולכינויים היומיומיים שהוא מטיח בישראלים.

במקרה זה, הסאה אכן הוגדרה, ולעיתון לא היתה ברירה אלא להודות בטעותו. אבל השאלה בעינה עומת: מה יכול היה להביא עיתון מרכזי ומוביל בארה"ב ובעולם להציג דיוקן אוהד של אדם שמביע תמיכה קבועה וממושכת באלימות ובטרור, מקדש רצח ומוות, ומכנה יהודים וישראלים באופן קבוע "נאצים"? אילו ערכים קידם בכתבה זו ה"ניו יורק טיימס", שמחשיב עצמו עיתון מתקדם וליברלי? האם אפשר לדמיין כתבת דיוקן מקבילה על מורה ישראלי, אם יש כזה, שמציין בעד פגיעה בערבים, אפילו אם הוא מלמד את מחמוד דרוויש או את נגיב מחפוז?

האובססיה האנטי-ישראלית של ה"ניו יורק טיימס" אינה עניין חד-פעמי. בזמן מבצע שומר החומות נגד חמאס, פרסם העיתון בעמודו הראשון תמונות של ילדים

הם רודפי שלום כמו היטלר". ישראל, כמובן, מבצעת "שואה". "ציונים הם חלאות", "ציונים הם הזוהמה הגרועה ביותר", ו"הציונות היא מחלה". באוגוסט 2021 תקף אלאריר את חמאס משום שהוא מנהל משא ומתן עם "טרוריסטים" ו"נאצים" – כלומר עם ישראל. וב-21 בנובמבר השנה, ביום שבו נרצח אליהו קיי בעיר העתיקה, שיתף אלאריר בחשבון הטוויטר שלו תמונה של הרוצח פאדי אבו שח'דם. בתגובות נכתב "שאללה יברך את נשמתו", ומתחת לכך – "אמן".

זה עוד לא הכל. בכתבה ב"ניו יורק טיימס", שתורגמה ופורסמה גם בעיתון "הארץ" בעברית, נטען כי אלאריר הוא "חובב מושבע" של שירה ישראלית, וכי למרות האמונה של ישראלים רבים שמערכת החינוך הפלשתינית עוסקת אך ורק בהסתה, הרי שיעוריו דווקא מעוררים בתלמידיו בעזה אמפתיה לישראלים.

גם כאן, מתברר, המציאות שונה לחלוטין. בערוץ היוטיוב של האוניברסיטה האסלאמית מופיעה ההרצה של אלאריר שמתוארת בכתבה, עם אותו שיר של עמיחי. בדיקה של התחקירן גלעד איני מארגון "קאמרה" לניטור התקשורת העלתה שבמקום לעורר את הסטודנטים לראות תמונה מורכבת יותר של הישראליים, הרי בהרצאה המצולמת – שלא הועברה בנוכחות כתב מעריב – מסביר אלאריר כי שירו של עמיחי "מסוכן לפלשתינים", וכי מדובר בשירה "קולוניאלית", שמציגה את הישראלים כחפים מפשע. "הם אינם חפים מפשע", מבהיר אלאריר לתלמידיו.

אלאריר אומר בהרצאה שהוא "שונא" את השיר של עמיחי ומכנה אותו "איום ונורא". הוא מוטרד במיוחד מהיחס השווה שמופיע אצל עמיחי בין יהודים לערבים: "לעולם אין להתייחס למדכא ולמדוכא באותה צורה", הוא אומר. "זו שטיפת מוח". לסיכום, הוא מסביר כי ציונים מסוגו של עמיחי "הם מסוכנים מאוד. הם לא מתנגדים לכיבוש, הם רק רוצים כיבוש חמוה, שיהרוג את הפלשתינים לא באמצעות פצצות אלא

**פרופ' איתן גלבוש:
"על טבח סברה
ושתילה נכתבו
ב'ניו יורק טיימס'
יותר מילים מאשר
על נחיתת האדם
על הירח. העיתון
מתכחש לכך
שיש אנטישמיות
מצד שמאל של
המפה. מבחינתם,
אנטישמיות יכולה
לבוא רק מימין"**

"מה שהקהל רוצה".
פרופ' איתן גלבוש

עדי שורץ

נה היכול החודשי של העיתון "ניו יורק טיימס": כתבת מגזין ארוכה על יהודים אמריקנים שהפסיקו לתמוך בישראל; סרט תיעודי באתר האינטרנט של העיתון, שבו חיילים לשעבר, ובהם דין יששכרופ מ"שוברים שתיקה", מספרים שברוך מרזל מחלק להם קופונים לפיצה אם הם יורים בפלשתינים בחברון; מאמר נגד חוקים אמריקניים שנועדו להגן על ישראל מפני ה-BDS; ומאמר שמאשים את ישראל בהשתקת החברה האזרחית הפלשתינית בגלל ההחלטה להכריז על כמה ארגונים פלשתיניים כארגוני טרור.

כל זה בחודש אחר, נובמבר 2021, שאפילו לא היה דרמטי כל כך בתולדות הסכסוך. בכל אותו חודש, אגב, לא פורסם ולו מאמר תמיכה אחד בישראל או במדיניותה.

והיתה עוד כתבה אחת, אולי המטרידה מכולן – כתבת פרופיל מחמיאה על רפעת אלאריר, מורה לספרות באוניברסיטה האסלאמית בעזה, שפרסם כתבת העיתון פטריק קינגסלי ב-16 בנובמבר. אלאריר זכה לכבוד משום שהוא מלמד שירים של משוררים ישראליים, ובהם יהודה עמיחי. רק בשורה אחת קצרה מוזכר בכתבה כי המורה תוקף בחריפות את ישראל ברשתות החברתיות ומציג אותה כמקור של רוע.

ה"ניו יורק טיימס" הסתפק בכתבה בדוגמה אחת חייוורת למדי למתקפות של אלאריר, אבל ארגון "דיווח הוגן" לניטור התקשורת מילא את החסר. מתברר כי רק בשנתיים האחרונות השווה אלאריר את ישראל ואת הישראלים לא פחות מ-115 פעמים לנאצים ולאדולף היטלר. למרבה האירוניה, בינואר 2021 הוא טען כי ה"ניו יורק טיימס" בעצמו תומך ב"ישראל הנאצית". ספטמבר 2020 צייץ בחשבוננו כי "מנהיגי ישראל

26.49x32.77	3/5	עמוד 19	ישראל היום! - השבוע	17/12/2021	79889958-3
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

צילום: מתוך אתר ה"ניו יורק טיימס"

הכתבה על המורה רפעת אלארי, שהתפרסמה בחודש שעבר

צילום: רויטרס

האינתיפאדה השנייה נקודת מפנה ביחס לישראל. בניין ה"ניו יורק טיימס" במנהטן

של ממש: מכל מה שהם ניסו לברוח – כלומר, מהויהו המפורש שלהם עם היהדות – טענה הציונות שפשוט אי אפשר לברוח.

מהרגע הראשון נאבקו ה"ניו יורק טיימס" והמוציא לאור אוקס בציונות, וראו בה אויב בלב ובנפש. העיתון גימד באופן שיטתי את הרצל ואת תחילת התגבשותה של הציונות. העיתון כתב שהקמת מדינה יהודית אינה אפשרית כלל, או שמדינה כזאת תהיה קטנה וחלשה, ולא תוכל להחזיק מעמד. "הקמתה של מדינה יהודית תגרום נזק בל יסוער", נכתב בעיתון בעקבות הקריאה נגד הציוני הראשון בבזל. אייזק מאייר וייז, מראשי התנועה הרפורמית וחותנו של אוקס, כינה את הרצל ואת תומכיו "קנאים". "אי אפשר לדלג מעל אלפיים שנה של היסטוריה ולהתחיל מחדש מאותו מקום", כתב וייז בעיתון.

ככל שהתחזקה הציונות באירופה, גברה המתקפה של ה"ניו יורק טיימס". הציונות כונתה "פרי מורעל" שרק ילבה את הרדיפות כלפי היהודים. הקמת מדינה יהודית תהיה "אסון ליהודים בארצות המערב", כך נטען. ב-1902 הזהיר העיתון כי התפיסה שלפיה יהודים יכולים לשגשג רק במדינה משלהם משחקת לידי אויבי היהודים. הציונות, בשל כך, גורמת ליהודים "יותר נזק מאשר האנטישמיות הנוצרית".

בשנת 1906, לא אחר מאשר הסופר לב טולסטוי התגייס כדי לכתוב מאמר אנטי-ציוני חריף מעל דפי העיתון. בציונות הוא ראה ביטוי של אימפריאליזם ותשוקת שלטון. הביטוי האמיתי של היהדות אינו טרייטוריאלי, כי אם רוחני, הסביר הרוזן הרוסי שהתגורר חלק ניכר מחייו באחוזה בת 16 אלף דונם. הרגע הגי דול ביותר בהיסטוריה של היהדות, לדבריו, היה הקמת המרכז היהודי ביבנה לאחר חורבן הבית השני – רגע שלפחות בעיני היהודים עצמם, סימל את הרע במי עוטן, ואת האפשרות להציל את מה שניתן. לדידו של טולסטוי, ביבנה "יכלו יהודים שוחרי שלום, שלא היו

ה"ניו יורק טיימס" הסתפק בכתבה בדוגמה אחת חיוורת למתקפות של אלארי, אבל ארגון "דיווח הוגן" מילא את החסר מתברר כי רק בשנתיים האחרונות השווה אלארי את הישראלים לא פחות מ-115 פעמים לנאצים ולהיטלר

פטריק קינגסלי, ראש דסק ירושלים ב"ניו יורק טיימס"

יהודים שהתחנכו על ברכי התרבות הגרמנית, אבל קשה לחשוב על פער גדול יותר בין השניים, לכל הפחות במה שקשור לתופעה שכונתה אז "הבעיה היהודית". הרצל סבר שהאנטישמיות היא מחלה עולמית חשור כת מרפא, וכי לא משנה לאן ינסו היהודים לברוח, היא תרדוף אחריהם. הוא ראה ביהדות לאום ולא רק דת, והאמין שהיהודים בכל רחבי העולם הם בני אומה אחת. בשל כך, הדרך היחידה להבטיח את חייהם ואת שלומם של היהודים היתה, לדעת הרצל, להקים מדינה יהודית, שבה ייהנו מכל הזכויות וההזדמנויות לגורלם. עמדתו של אוקס, לעומת זאת, היתה הפוכה לחלוטין. אוקס היה דוגמה מובהקת לסיפור הצלחה אמריקני, ולאדם שבנה את עצמו בעשר אצבעותיו. בנו של מהגר יהודי מבוואריה, שהחל לעבוד בעיתונות כבר בגיל 11, תחילה כמנקה רצפות בחדר מכונות הדפוס בעיר מגוריו בטנסי, ולאחר מכן ככתב בעיתון מקומי קטן בקנטקי. הוא התקדם בהדרגה בתעשיית העיתונות האמריקנית, עד שבגיל 38 זיהה הזדמנות עסקית מוצלחת, ורכש את העיתון "ניו יורק טיימס" תמורת 75 אלף דולר.

האסימות של טולסטוי

בתוך ארבע שנים הגדיל אוקס את תפוצת העיתון פי ארבעה, ובתוך 20 שנה – פי 15. בזמנו של אוקס נהפך העיתון להצלחה מסחרית ולסמל של איכות: מה שהיתה הרווארד לאוניברסיטאות האמריקניות, היה ה"ניו יורק טיימס" לעיתונות העולמית. אוקס היה מייצג מובהק של יהדות הרפורמה בארה"ב, זרם יהודי שמקורו בגרמניה של המאה ה-19. הרפורמים האמינו ביכולתם של היהודים להיטמע בחברה שסביבם, וראו ביהדות עניין דתי בלבד. הם התנגדו נחרצות להגדרתם של היהודים כאומה נפרדת, וראו בעצמם אך ורק אזרחי המדינה שבה הם חיים. עלייתה של הציונות, על כן, נתפסה על ידי הרפורמים כאיום

פלשתינים שנהרגו בזמן המלחמה. הראגה לחיי ילדים אכן נוגעת ללב, אך הרעת נותנת שאם זה היה העניין, הרי שכאשר מדובר במספרים גדולים הרבה יותר של ילדים מתים, ועוד כאלה שנהרגו על ידי הצבא האמריקני, העיתון ודאי היה צריך לעשות אותו דבר.

אך מתברר שלא. במלחמה באפגניסטן מתו כ-20 השנים האחרונות עשרות אלפי ילדים לפי ההערכות, ובעיראק ההערכה היא כי אלפי ילדים נהרגו על ידי הצבא האמריקני. ילדים נהרגו גם בתקיפות אמריקניות בסוריה, בפקיסטן ובמקומות אחרים. ובכל זאת, באף גיליון של העיתון לא הופיעו בעמוד הראשון תמונות של ילדים הרוגים עם שמותיהם. הראגה הזאת שמורה רק לילדים שנהרגו על ידי ישראל.

עד לפני עשור או שניים עוד ניתן היה לטעון שה"ניו יורק טיימס" מתנגד רק למדיניותה של ישראל ביהודה ושומרון, אך כיום העיתון מציג רוב הזמן עמדה רדיקלית עוד יותר, שחותרת פעמים רבות תחת עצם קיומה של מדינת ישראל.

בין הרצל לאוקס

אם יש מילה אחת שמסכמת את היחס של ה"ניו יורק טיימס" לישראל, הרי היא תיעוב. ישראל אף פעם לא יכולה "לצאת טוב" על דפי ה"ניו יורק טיימס". כדי להבין את תהליך ההקצנה שחל באחד העיתונים החשובים בעולם, צריך לחזור להתחלה, שכן ה"ניו יורק טיימס" והפרויקט הציוני לא ממש הסתדרו ביניהם כבר מהרגע הראשון.

הם נולדו בהפרש של כמה חודשים: תיאודור הרצל פרסם בווינה את "מדינת היהודים" בפברואר 1896, ואילו מעבר לים, בעיר ניו יורק, רכש אדולף אוקס באוגוסט באותה שנה עיתון כושל על סף פשיטת רגל, והפך אותו לאימפריית תקשורת עולמית. מאז ועד היום נתון העיתון לשליטת משפחת אוקס-סלצברג, והיא הרוח שחיה ומפעמת בו. אוקס והרצל היו שניהם

7-79889961	17/12/2021	ישראל היום! - השבוע	עמוד 20	4/5	26.84x33.22
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

קנאים לעצמאותם הלאומית, ללמוד תורה". הציונות מבחינתו היתה לא פחות מאשר "חילול הקודש".

כל זאת כתב הסופר הרוסי בעוד מחוץ לאחוזות נאנקו מיליוני יהודים תחת האנטישמיות הרצחנית באימפריה הצארית. יחלפו יותר ממאה שנה עד שאותו מודל של כינון יועלה שוב על גס – הפעם על ידי פיטר ביינרט, הכהן החדש של השמאל היהודי בארה"ב, ובעל טור ב"ניו יורק טיימס".

5 פולנים ו-700 אלף יהודים

הדוגמאות הללו, שמופיעות בספר "מודפס להתאים" (Print to Fit) של ג'ורלד אאורבך, מתעדות היטב את ההטיה האיריאולוגית האנטי־ציונית המובהקת של אוקס ושל המוציא לאור שבא אחריו, חתנו ארתור הייו סלצברגר.

ללא כל ספק, רגע השפל העיתונאי של העיתון היה הסיקור של שואת יהודי אירופה בזמן מלחמת העולם השנייה. מתחילת המלחמה ועד סופה, במשך שש שנים, התייחס העיתון להשמדת יהודי אירופה כאל סיפור משני בחשיבותו. השואה לא זכתה לסיקור מתמשך או למקום מרכזי בעיתון, כראוי לניסיון חסר התקדים להכחיד עם שלם מעל פני האדמה.

לורל לך, מחברת הספר "נקבר על ידי ה'טיימס'", מצאה כי דיווחים חדשותיים על גירוש או רצח יהודים הופיעו בעמוד הראשון של העיתון רק 26 פעמים במהלך המלחמה כולה, ורק בשישה מתוכם זוהו היהודים כקורבנות המרכזיים – ממוצע של פעם אחת בשנה. אפילו לא פעם אחת צוינה השואה בכותרת הראשית של העיתון, גם לא כאשר שוחררו מחנות הריכוז בסוף המלחמה.

בדיווחים שכן הופיעו בעמוד הראשון, נמחקה זהותם היהודית של הקורבנות, והם הוצגו במקום זאת כפליטים. גם בעמודי הדעות אווכרה השואה רק לעיתים נדירות. הבעיה לא היתה מחסור במידע, שזרם בשפע לבעלות הברית, לארגונים היהודיים ולארגוני סיוע אחרים. כך לדוגמה, הדיווח הראשון בעיתון על ההשגדה הנאצית, מיוני 1942, התייחס אמנם ל"רצח ההמוני הגדול בהיסטוריה" והזכיר דיווחים על 700 אלף יהודים שנרצחו, אך הופיע רק בעמוד 5, מתחת לשורה ארוכה של דיווחים אחרים, ובהם חמישה פולנים ו-114 צ'כים שנרצחו על ידי הגרמנים במסעות עונשין. האמת היתה ידועה, אך העיתון קבר אותה בעמודים האחוריים במודע. עם השנים, התנועה הרפורמית ריככה בהדרגה את עמדתה כלפי ישראל, ושוב לא ראתה בה אויב. גם במשפחת סלצברגר חלו שינויים: בשל נישואי תעוררת, המוציאים לאור של היום אינם עוד יהודים. אבל "הבעיה הישראלית" של העיתון לא נגמרה.

העורכים דרשו להקצין

מי שעוקב מקרוב אחרי התקשורת האמריקנית זה עשורים רבים הוא פרופ' איתן גלבווע, מומחה לארה"ב, מייסד וראש בית הספר לתקשורת והמרכז לתקשורת בינלאומית באוניברסיטת בראילן. לדברי גלבווע, היחס כיום לישראל ב"ניו יורק טיימס" הוא החמור ביותר שהיה אי פעם. "העיתון קיצוני ביחס שלו לישראל", הוא אומר, "אפילו ביחס לעיתונים אחרים שמוזהים עם השמאל בארה"ב, כמו 'וושנינגטון פוסט' או 'בוסטון גלוב'. היחס העוין שלהם לישראל עומד במדרגה בפני עצמה. כיום ה'ניו יורק טיימס' רואה עצמו כנושא דגל של אנטי־ישראליות ואנטי־ציונות, ויש בו אפילו נטיות אנטישמיות".

ה'ניו יורק טיימס' נותן במה נרחבת מאוד לעמדות אנטי־ציוניות ולשלילת זכות קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית – גישה שנחשבת לאנטישמית לפי "הברית הבינלאומית לשימור זכר השואה" (IHRA). אחד ההסברים לתופעה הזאת, לדברי גלבווע, הוא תהליך ההקצנה הפנימי בפוליטיקה האמריקנית. "מבחינת התקשורת האמריקנית, ישראל אף פעם לא היתה עניין של מדיניות חוץ. כמות הסיקור העיתונאי של ישראל היתה תמיד כמו הסיקור של סוגיות פנים", הוא אומר. משום כך, כאשר החברה האמריקנית נעשית חצויה יותר ויותר בענייני פנים, כגון הפלות או ביטוח בריאות ממלכתי, נהפכת גם ישראל לנושא במחלוקת, כאשר השמאל והימין מתחרים ביניהם מי ינקוט עמדה קיצונית יותר כלפי ישראל – לחיוב ולשלילה. "המפלגה

שער ה'ניו יורק טיימס' לאחר שומר החומות (למעלה), והפגזת צה"ל לכיוון עזה במהלך המבצע

"הבעיה הישראלית". המו"ל ארתור ג' סלצברגר

כתבה תמימה על יפו גרה התנצלות. בארי וייס

הדמוקרטית הלכה שמאלה בשנים האחרונות. זה בא לידי ביטוי בקבוצה של חברות קונגרס, כמו אלכס נדרה אוקסיו־קורטס, שנעשו קולניות מאוד בעיונותן את ישראל. מצד שני, רונלד טראמפ היה מאוד בעד ישראל, ובנימין נתניהו נתפס כמי שהתערב לטובת הרפובליקנים והתרחק מהדמוקרטים. עוינות לישראל נהפכה לאחד הדגלים שחברי המחנה הזה מגיפים, בכלל זה ב'ניו יורק טיימס', אומר גלבווע.

הוא סבור שהטיה אנטי־ישראלית תמיד היתה קיימת בעיתון הניו־יורקי, אבל שכיום היא נהפכה למשמע עותית יותר. "על טבח סברה ושתילה נכתבו בעיתון יותר מילים מאשר על נחיתת האדם על הירח. ככה שההטיה שלהם נמשכת הרבה מאוד זמן". סיבה נוספת שגלבווע מציין היא התחושה בעיתון שזו הגישה שקהל הקוראים מעוניין בה. "מקובל לחשוב שכלי התקשורת קובעים את סדר היום", הוא אומר, "אבל הרבה פעמים, התקשורת קובעת את סדר היום לפי מה שנדרמה לה שהקהל שלה רוצה לשמוע".

לעיתים גם הכתבים מתאימים את כתיבתם לדרישת העורכים: גלבווע מספר שכתב של העיתון שהוצב בישראל סיפר לו לפני כמה שנים שעמדותיו האישיות שונות, אבל הוא נאלץ לסגל עמדה אנטי־ישראלית משום שזו הדרישה מהעורכים.

מייק פנס התערב

דוגמה מובהקת לאנטישמיות, מתאר פרופ' גלבווע, היא קריקטורה שהופיעה בעיתון באפריל 2019, ובה נראה טראמפ כעיוור המובל בידי כלב נחיה שפניו הם אלה של נתניהו. הכלב נראה עונד קולר שעליו מגן דוד, וטראמפ נראה חובש כיפה לראשו. לאחר מחאות נמרצות, כולל ביקורת מצד סגן נשיא ארה"ב מייק פנס, נאלץ העיתון להתנצל ולהודות במפורש כי מדובר בפרסום אנטישמי. ככלל, אומר גלבווע, "העיתון מתכחש לכך שיש אנטישמיות מצד שמאל של המפה. מבחינתם, אנטישמיות יכולה לבוא רק מימין".

פרשה נוספת שעוררה הדים היתה התפטרותה מהעיתון של העיתונאית היהודייה בארי וייס, ביולי 2020. וייס הובאה כמה שנים קודם לכן מהדירב המרכזי של ה'ניו יורק טיימס', ה"וול־סטריט ג'ורנל", שנחשב לעיתון שמרני המזוהה עם המרכז־ימין בארה"ב. המטרה המוצהרת היתה לאזן את עמודי הדעות בעיתון ולהביא אליהם גם קולות שאינם מזוהים עם השמאל הרדיקלי. אלא שבדרך קרה דבר מוזר מאוד. וייס נהפכה למטרה לתוקפנות קשה מצד עמיתיה לעיתון. במכתב ההתפטרות הפומבי שלה למו"ל סלצברגר, סיפרה וייס על סביבת עבודה עוינת ואלימה: חברה לעיתון כינו אותה "נאצית" וגזענית בפורומים פנימיים, וביקרו אותה על כך שהיא

צילום: משה שי

**אשלי רינדסברג:
"אף אחד לא ישלם
על מנוי לעיתון
שמציג תמונה
מורכבת, שאין בה
אשמים וקורבנות
מובהקים. אנשים
כן ישלמו לעיתון
שמסביר להם שצד
אחד הוא רשע
מרושע, ושהעיתון
נלחם עבור הטובים"**

**העיתון נותן במה
נרחבת לעמדות
העוסקות בשלילת
זכות קיומה של
מדינת ישראל
כמדינה יהודית -
גישה שנחשבת
לאנטישמית
לפי "הברית
הבינלאומית
לשימור זכר
השואה" (IHRA)**

"שוב כותבת על יהודים". בהתכתבויות פנימיות הופיע שמה לצד סמלון (אמוג'י) של גרזן, ועורכים וכתבים של העיתון כינו אותה שקרנית ברשתות החברתיות. היחס אליה הלך והזכיר יותר את מהפכת התרבות של מאו בסין ופחות את מעוז התקשורת החופשית של הדמוקרטיה החשובה בעולם.

אווירה של חוסר סובלנות לכל מי שאינו אוהד בדעות שמאליות קיצוניות באה לידי ביטוי גם בכל מה שקשור לישראל. למשל, בזמן עבודתה בעיתון פרסמה וייס כתבת תיירות תמימה למראה על אודות יפו, אלא שאז התנצל העיתון על כך שאין בה אזכור ל"היסטוריה של יפו" – רמז לעבר הערבי של העיר. אבל ראיון עם הסופרת אליס ווקר, מחברת "הצבע ארגמן", שהביעה עמדות אנטישמיות מפורשות, עדיין מופיע באתר של העיתון, ללא שום התנצלות. מתברר שיש דברים שצריך להתנצל עליהם, ויש כאלה שלא.

"הקוראים חייבים רשע"

מעבר למקורות האיריאולוגיים האנטי־ציוניים של העיתון, ונוסף על המפה הפוליטית המשתנה בארה"ב, קיים גם מרכיב כלכלי, שמסביר את עוינותו של ה'ניו יורק טיימס' כלפי ישראל – כך לפחות סבור אשלי רינדסברג, שפרסם בשנה שעברה ספר על אודות העיתון בשם "הגברת האפורה מצמצמה" (The Gray Lady Winked, בהוצאת "מדינייט אויל").

רינדסברג תיעד עשר פרשיות מהעבר שבהן הסיקור של העיתון היה שקרי, מוטעה או מוטה איריאולוגית באופן חמור. אחת מהן היתה האינתיפאדה השנייה, שלדבריו, "היתה נקודת מפנה בתולדות הסיקור של העיתון את הסכסוך. או הפסיק ה'ניו יורק טיימס' לדבר במונחים של 'מעגל של אלימות' בין ישראל לפלשתינים, והתחיל להטיל את כל האשמה על ישראל". רינדסברג מגולל כיצד העיתון האשים את אריאל שרון בפרוץ האינתיפאדה. "שום דבר לא שינה מבחינתם את הנרטיב הזה, גם לא מה שהפלשתינים בעצמם אמרו. הם גם אימצו באופן מוחלט את הנרטיב הפלשתיני בפרשת הילד מוחמד אל־דורה, שכביכול נורה על ידי חיילי צה"ל. הם עברו לתחום של יציאת מיתוסים בסגנון 'הפרוטוקולים של זקני ציון' של יהודים שהורגים ילדים בכוונה".

הביטוי החזותי הבולט ביותר מהתקופה ההיא לנרטיב שהעיתון ניסה לקדם היה תמונה שפורסמה בתי חילת האינתיפאדה, 30 בספטמבר 2000. בתמונה נראה שוטר מג"ב ישראלי אוהד אלה בידו, וצועק לעבר בחור צעיר שדם רב ניגר מראשו. הרושם שנוצר מהתמונה היה שהשוטר מאיים להכות את הבחור מתחת לתמונה המשך בעמוד 24

79889959-4	17/12/2021	ישראל היום!	השבוע	עמוד 24	5/5	10.57x32.18
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

המשך מעמוד 20

נכתב: "שטרן ישראלי ופלשתיני בהר הבית", והמסר החזותי היה של גור ליית הישראלי מול דוד הפלשתיני.

התמונה היתה אכן דרמטית, אך היו בה כמה בעיות: הבחור לא היה פל-שתיני כי אם יהודי, התמונה לא צולמה בהר הבית כי אם באחת השכונות הערביות בירושלים, והשטרן לא איים על הבחור כי אם הציל את חייו, לאחר שפלשתינים שלפו אותו ממונית ברחוב, היכו ודקרו אותו. המציאות היתה הפוכה לחלוטין מהשתלשלות העניינים שתיאר העיתון, אך נדרש שו"ל ניו יורק טיימס" ימים ארוכים כדי להדפיס תיקון שהיה לכל היותר מהוסס ולא חד-משמעי.

רינדסברג מסביר שבשני העשורים האחרונים עבר ה"ניו יורק טיימס" ממודל כלכלי שהתבסס על הכנסות ממודעות ומנויים גם יחד, למודל שמבוסס על מנויים בלבד. כניסת האינטרנט לתמונה הקטינה מאוד את עוגת הפרסום בכלי התקשורת המסורתיים, והעיתונים ספגו ירידה דרמטית בהכנסות. המשמעות היא שכעת העיתון צריך לשכנע יותר אנשים לשלם באופן קבוע דמי מנוי לעיתון. "פעם היה מקובל שמי שגר בעיר מסוימת, היה קורא את העיתון העירוני", אומר רינדסברג ל"ישראל השבוע", "פשוט כי זה מה שהיה. בניו יורק יכולת לבחור בין שניים-שלושה עיתונים. אבל האינטרנט שינה לחלוטין את התמונה".

הצורך לשכנע קוראים פוטנציאליים לשלם באופן קבוע דמי מנוי לעיתון גרם להקצנת עמדות, ולהפיכת העיתון מבמה של עיתונות מקצועית למופע של פעילות פוליטית. מטרת העיתון אינה עוד ליידע את הציבור במה שמתרחש, אלא להלהיט את היצרים. "אף אחד לא ישלם מנוי לעיתון שמיציג תמונה מורכבת, שאין בה שחור ולבן, או אשמים ברורים מצד אחד וקורבנות מובהקים מצד שני", הוא אומר, "אנשים כן ישלמו מנוי לעיתון שמסביר להם במלים פשוטות שצד אחד הוא רשע מרושע, ושאנחנו, העיתון שאתה קורא, נלחם לצד השני, לצד הטוב".

לדבריו, "כל עיתונאי בארה"ב חושב היום שהוא גיבור-על בסגנון באטמן, ואם אתה באטמן, אתה צריך נבל-על בסגנון הג'וקר כדי להילחם נגדו. והג'וקר שה'ניו יורק טיימס' נלחם נגדו עכשיו הוא מדינת ישראל. אנטי-ציונות, שתמיד היתה בדנ"א של העיתון, משמשת את העיתון להציג את היהודים כנבלים, שמנצלים ומשעבדים את הפלשתינים. זה מתאים עכשיו למה שהעיתון צריך – מישו להילחם נגדו. אין יותר שום ניואנסים. זה לא שגדר ההפרדה נועדה לעצור טרור, אלא שישראל הציבה אותה כדי לדכא את הפלשתינים. ההנחה שישראל היא הנבל בסיפור קודמת לכל הסבר הגיוני אחר".

המסקנה שעולה מהתבוננות בטיפול של ה"ניו יורק טיימס" בישראל היא שמבחינת העיתון, יש שני סוגים של יהודים: יהודים "טובים", שממלאים את התפקיד המסורתי שמילאו יהודים בחברה המערבית בעשורים האחרונים, בעיקר בשדה התרבותי והאינטלקטואלי – מוודי אלן ופיליפ רות, ועד מדענים וזוכי פרס נובל. היהודים האלה יכולים להיות גאונים, אבל הם נטולי כוח או עוצמה פוליטית. הם אינם מאיימים על אף אחד, או במילותיו של רינדסברג, "כל עוד מדובר בהצגות תיאטרון ביידיש או במתכונים של מרק עם קניידלך – אין ל'ניו יורק טיימס' בעיה".

מולם ניצבים היהודים "הרעים", יעד לתוקפנות ולמתקפה אובססיבית, שהתגלמותם כיום היא במדינת ישראל. היהודים האלה רואים ביהדות לא רק דת כי אם גם לאום. הם החליטו לקחת את גורלם בידם, ולשם כך צברו כוח והקימו לעצמם מדינה משלהם. הם משתמשים בכוח לנהל את חייהם, להגן על עצמם ולבנות את ארצם. נגד היהודים האלה יוצא העיתון בשצף קצף. יהודים עם כוח, כך נראה, פשוט אינם תופעה שה"ניו יורק טיימס" מסוגל לסבול. ועד שזה ישתנה, אם בכלל, ימשיך העיתון לתקוף את ישראל ללא הרף, ולפרסם כתבות שמהללות מורים עזתים, אפילו אם אלה אינם ראויים לכך ולו במעט. ●

עדי שורץ

מלחמה בטרור או דיכוי? גדר ההפרדה ליד ירושלים צילום: אורן בן חקון